

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ.

Τόμος Ε'.

ΑΡΙΘΜ. 8 (104).

Συνδρομή, αρχομένη ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου καὶ 1. Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους, ἐξέμνητος μόνον καὶ προπληρωτὰ: Πανταχοῦ φράγκ. χρ. 10 ἢ μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Ε'.

τῇ 15/27. Ἀπριλίου 1889.

ΑΡΧΗ, ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΚΩΔΩΝΟΣ.

Ὁ κώδων συνοδεύει ἡμᾶς ἐν πάσαις ταῖς περιστάσεσι τοῦ βίου. Ὁ κώδων χαιρετᾷ τὸ παιδίον κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον. Ὁ κώδων ἀγγέλλει τὴν χαράν, ὅταν αἱ καρδίαι συνάπτωνται πρὸς ἀλλήλας καὶ μετὰ τῶν σοβαρῶν αὐτοῦ τόνων πενθίμως προπέμπει τὸν ἐπὶ γῆς ὁδίτην, βαίνοντα τὴν τελευταίαν ὁδόν. Ὁ κώδων εἶνε ὁ πιστὸς σύντροφος τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πένθους καὶ ὁ συναγείρων τὴν ἀγαπῶσαν κοινωνίαν εἰς ὁμόνοιαν, εἰς ἐγκάρδιον ἐνότητα. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἃς ἐξετάσωμεν τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ κώδωνος.

Οἱ Ἑβραῖοι, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι δὲν εἶχον κώδωνα. Οἱ Ἑβραῖοι κατὰ τὰς νομηνίας, τὰς τελετὰς καὶ κατὰ τὴν προσφορὰν των θυσιῶν μετεχειρίζοντο ἀντὶ κωδῶνων τὰς σάλπιγγας. Ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις μοναστηρίοις συνεκαλοῦντο οἱ μοναχοὶ διὰ τῆς καλουμένης ἐγερτηρίου σφύρας, ἣτις ἀναφέρεται ἔτι ἐν τῇ ἐβδόμῃ.

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Ε'.

ἐκατονταετηρίδι καὶ ἣτις ὑπάρχει ἐν χρήσει ἔτι καὶ νῦν ἐν πολλοῖς μοναστηρίοις τῆς ἀνατολῆς. Ἐντεῦθεν ἴσως προήλθεν ἡ χρῆσις τῶν ἀγίων ξύλων, ἅτινά εἰσιν ἐπιμήκεις λεπταὶ σανίδες καὶ ὀνομάζονται σήμαντρα· διότι κρουόμεναι σημαίνουν τὸν χρόνον τῆς ἐξεγέρσεως. Ἡ χρῆσις τῶν σημάτων τούτων ἦτο γνωστὴ ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων παρὰ τοῖς πλείστοις ἀνατολικῶς λαοῖς, ταύτην δὲ εὐρίσκομεν καὶ παρὰ τοῖς Σίνοις, οἵτινες διὰ τοιούτων σημάτων ἐσήμαινον τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, τὰς τυχόν γινομένας πυρκαϊὰς καὶ ἄλλα τοιαῦτα περιστατικά, ἔχοντες πρὸς τοῦτο τεταγμένον φρουρὸν. Οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν ἀνηρτημένους κώδωνας (tintinnabula), δι' ὧν ἐκάλουν τοὺς ὑπηρέτας ἢ ἐξήγειρον τοὺς θυρωροὺς. Διὰ τῶν κωδῶνων ἐσήμαινον τὴν ὥραν τῆς εἰς τὰ λουτρά συναθροίσεως καὶ εἶχον τὴν πρὸς τοῦτο φράσιν, „sonat aes thermorum“ = ἡχεῖ

ΠΡΙΓΚΗΨ ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΣ ΧΟΕΝΖΟΛΑΕΡΝ. Διάδοχος τῆς Ῥουμανίας.